

opusdei.org

Mare de Déu, Mare nostra

Us oferim en àudio i text, l'homilia de sant Josepmaria "Mare de Déu, Mare nostra" publicada a "Amics de Déu" i pronunciada l'11 d'octubre de 1964.

24/08/2020

Disponible també a [Soundcloud](#), [ivoox](#) i [Youtube](#)

Totes les festes de la Mare de Déu són grans, perquè constitueixen ocasions que l'Església ens ofereix per demostrar amb fets el nostre amor a Santa Maria. Però si d'aquestes festivitats, n'havia d'escollir una, m'estimo més la d'avui: la Maternitat divina de la Verge Santíssima.

Aquesta celebració ens porta a considerar alguns dels misteris centrals de la nostra fe: a meditar en l'Encarnació del Verb, obra de les tres Persones de la Trinitat Santíssima. Maria, Filla de Déu Pare, per l'Encarnació del Senyor en les seves entranyes immaculades és Esposa de Déu Esperit Sant i Mare de Déu Fill.

Quan la Verge va respondre que sí, lliurement, a aquells designis que el Creador li revelava, el Verb diví va assumir la naturalesa humana: l'ànima racional i el cos format en el si puríssim de Maria. La naturalesa

divina i la humana s'unien en una única Persona: Jesucrist, veritable Déu i, d'aleshores ençà, veritable Home; Unigènit etern del Pare i, a partir d'aquell moment, com a Home, fill veritable de Maria: per això la Nostra Senyora és la Mare del Verb encarnat, de la segona persona de la Santíssima Trinitat que ha unit a ella per sempre, —sense confusió— la naturalesa humana. Podem dir ben alt a la Verge Santa, com la millor lloança, aquestes paraules que expressen la seva més alta dignitat: Mare de Déu.

Fe del poble cristià

Aquesta ha estat sempre la fe segura. En contra d'aquells qui la van negar, El Concili d'Efès proclamà que *si hi ha algú que no confessa que l'Emmanuel és veritablement Déu i, que per això la Verge Santíssima és Mare de Déu, ja que engendrà segons*

la carn el Verb de Déu encarnat, sigui anatema.[1]

La història ens ha conservat testimonis de l'alegria dels cristians davant aquestes decisions clares, netes, que reafirmaven allò que tothom creia: *tot el poble de la ciutat d'Efès, de les primeres hores del matí fins a la nit, estigué ansiós en espera de la resolució... Quan es va saber que l'autor de les blasfèmies havia estat deposat, tothom a una sola veu començà a glorificar Déu i a aclamar el Sínode, perquè havia caigut l'enemic de la fe. Tan bon punt havíem sortit de l'església, vam ésser acompanyats amb torxes a les nostres cases. Era de nit: tota la ciutat estava alegre i enllumenada.*[2] Així ho escriu sant Ciril, i no puc negar que, tot i que hi ha una distància de disset segles, aquella reacció de pietat m'impersona profundament.

Vulgui Déu Nostre Senyor que aquesta mateixa fe cremi en els nostres cors, i que brolli dels nostres llavis un cant d'acció de gràcies: perquè la Trinitat Santíssima, en haver elegit Maria com a Mare de Crist, Home com nosaltres, ens ha posat a cadascú sota el seu mantell maternal. És Mare de Déu i Mare Nostra.

La Maternitat divina de Maria és l'arrel de totes les perfeccions i privilegis que l'adornen. Per aquest títol, fou concebuda immaculada i és plena de gràcia, és sempre verge, pujà en cos i ànima al Cel, ha estat coronada com a Reina de la creació entera, per damunt dels àngels i dels sants. Més que Ella, només Déu. *La Verge Santíssima, pel fet d'ésser Mare de Déu, posseeix una dignitat en certa manera infinita, del bé infinit que és Déu.*[3] No hi ha perill d'exagerar. Mai no aprofundirem prou en aquest misteri inefable; mai no podrem

agrair prou a la Nostra Mare aquesta familiaritat que ens ha donat amb la Trinitat Beatíssima.

Érem pecadors i enemics de Déu. La Redempció no solament ens deslliura del pecat i ens reconcilia amb el Senyor: ens converteix en fills, ens lliura una Mare, la mateixa que engendra el Verb, segons la Humanitat. Pot demanar-se un doll d'amor més gran? Déu es delia per redimir-nos, disposava de moltes maneres d'executar la seva Voluntat Santíssima, segons la seva infinita saviesa. En va triar una, que dissipa els possibles dubtes sobre la nostra salvació i glorificació. *Com que el primer Adam no nasqué d'home ni de dona, sinó que fou plasmat a la terra, també així l'últim Adam, que havia de guarir la ferida del primer, prengué un cos plasmat en el si de Verge, perquè fos, quant a la carn, igual a la carn dels qui van pecar.*[4]

Mare del Bell Amor

Ego quasi vitis fructificavi...: com una vinya, trec sarments formosos i les meves flors fan fruits saborosos i rics.

[5] Així ho hem llegit a l'Epístola. Que aquesta suavitat d'olor que és la devoció a la nostra Mare, abundi en la nostra ànima i en l'ànima de tots els cristians, i ens dugui a la confiança més completa en qui sempre vetlla per nosaltres.

Jo sóc la Mare del bell amor, del temor, de la ciència i de la santa esperança.[6] Lliçons que avui ens recorda Santa Maria. Lliçó de bell amor, de vida neta, d'un cor sensible i apassionat, perquè aprenguem a ésser fidels al servei de l'Església. No és un amor qualsevol, aquest: és l'Amor. Aquí no hi ha traïcions, ni càlculs, ni oblits. Un amor formós, perquè té com a principi i com a fi el Déu tres vegades sant que és tota la

Formosor i tota la Bondat i tota la Grandesa.

Però es parla també de temor. No m'imagino més temor que el d'apartar-se de l'Amor. Puix que Déu Nostre Senyor no ens vol apocats, timorats, o bé amb una donació anodina. Ens necessita audaçs, valents, delicats. El temor que ens recorda el text sagrat ens duu al pensament aquella altra queixa de l'Escriptura: *he cercat el qui estima la meva ànima; l'he cercat i no l'he trobat.*[7]

Això pot esdevenir-se si l'home no ha comprés fins al fons què significa estimar Déu. Passa aleshores que el cor es deixa arrossegar per coses que no porten cap al Senyor. I, com a conseqüència, el perdem de vista. D'altres vegades potser és el Senyor qui s'amaga: Ell sap per què. Aleshores ens anima a cercar-lo amb més deler i, quan el descobrim,

exclamem joiosos: *l'he agafat i no el deixaré anar.*[8]

L'Evangeli de la Santa Missa ens ha recordat aquella escena commovedora de Jesús, que roman a Jerusalem ensenyant al temple.

Maria i Josep arribaren al terme de la jornada, i el buscaven entre els parents i coneguts. Com que no el trobaren se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo.[9]

La Mare de Déu, que cercà amb afany el seu Fill, perdut sense cap culpa per part d'Ella, que va experimentar l'alegria més gran en trobar-lo, ens ajudarà a desfer el camí fet, a rectificar el que calgui quan per les nostres lleugereses o pecats no reeixim a distingir Crist.

Aconseguirem així l'alegria d'abraçar-nos novament amb Ell, per a dir-li que no el perdrem mai més.

Mare de la ciència és Maria, perquè amb Ella s'aprèn la lliçó que més importa: que res no val la pena, si no

estem al costat del Senyor; que de res no serveixen totes les meravelles de la terra, totes les ambicions satisfetes, si en el nostre pit no crema la flama de l'amor viu, la llum de la santa esperança que és un avançament de l'amor interminable a la nostra Pàtria definitiva.

En mi trobareu tota gràcia de doctrina i de veritat, tota esperança de vida i de virtut.[10] Amb quanta saviesa l'Església ha posat aquestes paraules en boca de la nostra Mare, perquè els cristians no les oblidem! Ella és la seguretat, l'Amor que mai no abandona, el refugi constantment obert, la mà que acarona i consola sempre.

Un antic Pare de l'Església escriu que hem de mirar de conservar sempre en el nostre pensament i en el nostre record un resum ordenat de la vida de la Mare de Déu.[11] De segur que haureu fullejat en moltes ocasions

aquests promptuaris de medicina, de matemàtiques o d'altres matèries. Allí s'enumeren, per a quan tenim pressa, els remeis immediats, les mesures que cal adoptar a fi de no esgarriar-se en aquelles ciències.

Meditem sovint tot el que hàgim sentit de la Nostra Mare, en una oració assossegada i tranquil·la. I, com un pòsit, s'anirà fixant en la nostra ànima aquest compendi, perquè puguem acudir a Ella sense vacil·lacions, especialment quan no tinguem cap altre agafador. No és això un interès personal, per la nostra banda? Certament que sí. Però ¿per ventura les mares ignoren que els fills són d'ordinari una mica interessats, i que sovint ens hi adrecem com a últim remei? N'estan convençudes i tant els fa: per això són mares, i el seu amor desinteressat percep —en el nostre aparent egoisme— el nostre afecte filial i la nostra confiança segura.

No pretenc —ni per a mi, ni per a vosaltres— que la nostra devoció a Santa Maria es limiti a les crides urgents. Em penso, tot i així, que no ens ha d'humiliar, si és que ens passa això en algun moment. Les mares no comptabilitzen els detalls d'afecte que els fills els demostren; ni pesen ni mesuren amb criteris mesquins. Assaboreixen qualsevol petita mostra d'amor com si fos mel, i s'aboquen de ple concedint molt més que no reben. Si és així com reaccionen les mares bones de la terra, afigureu-vos què no podríem esperar de la Nostra Mare Santa Maria.

Mare de l'Església

M'agrada de tornar amb la imaginació a aquells anys que Jesús s'estigué al costat de la seva Mare, que comprenen gairebé tota la vida de Nostre Senyor en aquest món. Veure'l petit, quan Maria en té cura i el besa i l'entreté. Veure'l créixer,

davant els ulls enamorats de la seva Mare i de Josep, el seu pare a la terra. Amb quina tendresa i amb quina delicadesa Maria i el Sant Patriarca es devien preocupar de Jesús durant la seva infantesa i, en silenci, devien aprendre molt i constantment d'Ell. Llurs ànimes es devien anar emmotllant a l'ànima d'aquell Fill, Home i Déu. Per això la Mare —i, després d'Ella, Josep— coneix com ningú els sentiments del Cor de Crist, i tots dos són el camí millor, gosaria dir que l'únic, per a arribar al Salvador.

Que en cadascun de vosaltres, escrivia sant Ambròs, estigui l'ànima de Maria, per lloar el Senyor; que estigui en cadascú l'esperit de Maria, per fruir en Déu. I aquest Pare de l'Església afegeix unes consideracions que a primer cop d'ull semblen agosarades, però que tenen un sentit espiritual clar per a la vida del cristià. Segons la carn, una

sola és la Mare de Crist; segons la fe, Crist és fruit de tots nosaltres.[12]

Si ens identifiquem amb Maria, si n'imitem les virtuts, podrem fer que Crist neixi, per la gràcia, en l'ànima de molts que s'hi identificaran per l'acció de l'Esperit Sant. Si imitem Maria, d'alguna manera participarem en la seva maternitat espiritual. En silenci, com Nostra Senyora; sense que es noti, gairebé sense paraules, amb el testimoni íntegre i coherent d'una conducta cristiana, amb la generositat de repetir sense parar un *fiat* que es renova com quelcom d'íntim entre nosaltres i Déu.

Un gran amor a Nostra Senyora i la manca de cultura teològica, va portar un bon cristià a fer-me conèixer una certa anècdota que us explicaré, ja que —amb tota la seva ingenuïtat— és lògica en una persona de poques lletres.

Prengui-s'ho —em deia— com un desfogament: compregui la meva tristesa davant algunes coses que s'esdevenen en aquest temps. Durant la preparació i el desenvolupament del Concili actual, ha estat proposat d'incloure *el tema de la Verge*. Així: *el tema*. Parlen així, els fills? És aquesta la fe que han professat sempre els fidels? Des de quan l'amor a la Verge és *un tema*, sobre el qual hom pot admetre d'entaular una discussió a propòsit de la seva conveniència?

Si hi ha quelcom que estigui renyit amb l'amor, és la gasiveria. No em fares d'ésser molt clar; si no ho fos —continuava— em semblaria una ofensa a la Nostra Mare Santa. S'ha discutit si era o no oportú d'anomenar Maria Mare de l'Església. Em molesta baixar a més detalls. Però la Mare de Déu i, per això, Mare de tots els cristians, ¿no ha de ser Mare de l'Església, que és la

reunió dels qui han estat batejats i han renascut en Crist, fill de Maria?

No m'explico —anava dient— d'on neix la mesquinesa d'escatimar aquest títol en lloança de Nostra Senyora. Que n'és, de diferent, la fe de l'Església! El *tema* de la Verge. Pretenen els fills plantejar el *tema* de l'amor a la seva mare? Se l'estimen i prou. L'estimaran molt, si són bons fills. Del *tema* —o de l'esquema— en parlen els estranys, els qui estudien el cas amb la fredor de l'enunciat d'un problema. Fins aquí el desfogament recte i pietós, bé que injust, d'aquella ànima simple i devotíssima.

Continuem ara considerant aquest misteri de la Maternitat divina de Maria, en una oració callada, afirmant des del fons de l'ànima: *Verge, Mare de Déu: Aquell que el Cel no pot contenir, s'ha reclòs en el vostre si per fer-se carn d'home.*[13]

Mireu què ens fa recitar avui la litúrgia: *benaaurades siguin les entranyes de la Verge Maria, que acolliren el Fill del Pare etern.*[14]

Una exclamació vella i nova, humana i divina. És com si diguéssim al Senyor, tal com es fa en certs indrets per exaltar una persona: beneïda sigui la mare que et portà al món!

Mestra de fe, d'esperança i de caritat

Maria cooperà amb la seva caritat perquè nasquessin en l'Església els fidels, membres d'aquell Cap, del qual és efectivament mare segons el cos.

[15] Com a Mare, ensenya; i, també com a Mare, les seves lliçons no fan remor. Cal tenir a l'ànima una base de finor, un toc de delicadesa, per entendre allò que ens manifesta, més que no pas amb promeses, amb obres.

Mestra de fe. *Benaurada tu, que has cregut!*,[16] així la saluda Isabel, la

seva cosina, quan Nostra Senyora
puja a la muntanya per visitar-la.
Havia estat meravellós aquell acte de
fe de Santa Maria: *heus aquí l'esclava
del Senyor, faci's en mi segons la
vostra paraula.*[17] En el naixement
del seu Fill contempla les grandeses
de Déu a la terra: hi ha un cor
d'àngels, i tant els pastors com els
poderosos de la terra vénen a adorar
el Nen. Però després la Sagrada
Família ha de fugir cap a Egipte, per
escapar dels intents criminals
d'Herodes. En acabat, el silenci:
trenta anys llargs de vida senzilla,
ordinària, com la d'una llar més d'un
poblet de la Galilea.

El Sant Evangeli, breument, ens
facilita el camí per entendre
l'exemple de la Nostra Mare. *Maria
retenia totes aquestes coses i les
ponderava en el seu cor.*[18]

Procurem nosaltres imitar-la,
tractant amb el Senyor, en un diàleg
enamorat, de tot el que ens passa,

fins i tot dels esdeveniments més petits. No oblidem que hem de sospesar-los, avaluar-los, veure'ls amb ulls de fe, per tal de descobrir la Voluntat de Déu.

Si la nostra fe es dèbil, acudim a Maria. Ens conta sant Joan que pel miracle de les noces de Canà, que Crist va fer atenent el prec de la seva Mare, *els seus deixebles cregueren en Ell*.^[19] La Nostra Mare intercedeix sempre davant el Fill perquè ens atengui i se'ns mostri, de tal manera que puguem confessar: Vós sou el Fill de Déu.

Mestra d'esperança. Maria proclama que li *diran benaurada totes les generacions*.^[20] Parlant humanament, en quins motius es recolzava aquesta esperança? Qui era Ella, per als homes i dones d'aleshores? Les grans heroïnes de l'Antic Testament —Judit, Ester, Dèbora— ja aconseguiren una glòria

humana a la terra, foren aclamades pel poble, exalçades. El tron de Maria, com el del seu Fill, és la Creu. I durant la resta de la seva existència, fins que pujà en cos i ànima al Cel, és la seva callada presència allò que ens impressiona. Sant Lluç, que la coneixia bé, anota que està amb els primers deixebles, en oració. Així acaba els seus dies terrenals, la qui hauria d'ésser lloada per les criatures fins a l'eternitat.

Com contrasta l'esperança de Nostra Senyora amb la nostra impaciència! Sovint reclamem a Déu que ens pagui de seguida la mica de bé que hem fet. Així que surt la primera dificultat, ja ens queixem. Som, moltes vegades, incapaços d'aguantar l'esforç, de mantenir l'esperança. perquè ens falta fe: *benaurada tu que has cregut! perquè s'acompliran les coses que t'han estat dites de part del Senyor.*[21]

Mestra de caritat. Recordeu aquella escena de la presentació de Jesús al temple. L'ancià Simeó assegurà a Maria, la seva Mare: *mira, aquest és posat per a caiguda i redreç de molts a Israel, i com a signe de contradicció —i a tu mateixa una espasa et traspassarà l'ànima— perquè així es revelin els pensaments de molts cors.* [22] La immensa caritat de Maria envers la humanitat fa que s'acompleixi en Ella, així mateix, l'afirmació de Crist: *ningú no té un amor més gran que el qui dona la pròpia vida pels seus amics.*[23]

Amb raó, els Romans Pontífexs han anomenat Maria Corredemptora: *de tal manera, juntament amb el seu Fill pacient i morent, va patir i gairebé va morir; i de tal manera, per la salvació dels homes, abdicà els drets materns sobre el seu Fill, i l'immolà, en tant que d'Ella depenia, per apaivagar la justícia de Déu, que hom pot dir d'Ella amb raó que redimí el gènere humà*

juntament amb Crist.[24] Així entenem millor aquell moment de la Passió de Nostre Senyor, que mai no ens cansarem de meditar: *stabat autem iuxta crucem Iesu mater eius*, [25] estava al costat de la creu de Jesús, la seva Mare.

Haureu observat la manera com algunes mares, mogudes d'un orgull legítim, s'apressen a posar-se al costat dels fills quan triomfen, quan reben un reconeixement públic. D'altres, en canvi, fins i tot en aquests moments Romanen en un segon pla, estimant en silenci. Maria era així, i Jesús ho sabia.

Ara, en canvi, en l'escàndol del Sacrifici de la Creu, Santa Maria hi era present, sentint amb tristesa *els qui passaven, i l'insultaven movent el cap i dient: Tu que destrueixes el Temple de Déu i en tres dies el reconstrueixes, salva't a tu mateix; si ets Fill de Déu, baixa de la Creu.*[26]

Nostra Senyora escoltava les paraules del seu Fill, unint-se al seu dolor: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*[27] Què hi podia fer, Ella? Fondre's amb l'amor redemptor del seu Fill, oferir al Pare el dolor immens —com una espasa esmolada— que traspassava el seu Cor pur.

Novament Jesús se sent confortat, amb aquesta presència discreta i amorosa de la Mare. Maria no crida, no va d'una banda a l'altra. *Stabat*: està dempeus, al costat del Fill. És aleshores quan Jesús la mira, i adreça després la mirada a Joan. I exclama: *Mare, aquí teniu el vostre fill. Després diu al deixeble: aquí tens la teva Mare.*[28] En Joan, Crist confia a la seva Mare tots els homes i especialment els seus deixebles: els qui havien de creure en Ell.

Felix culpa,[29] canta l'Església, felix culpa, perquè ha aconseguit de tenir

un tal i tan gran Redemptor. Felic culpa, hi podem afegir també, que ens ha merescut de rebre per Mare Santa Maria. Ja estem segurs, per tal com res no ens ha de preocupar: perquè Nostra Senyora, coronada Reina del Cel i de la terra, és l'omnipotència suplicant davant de Déu. Jesús no pot negar res a Maria, ni tampoc a nosaltres, fills de la seva mateixa Mare.

Mare nostra

Els fills, especialment quan encara són petits, solen preguntar-se què han de fer per ells els seus pares, tot oblidant, en canvi, les obligacions de pietat filial. Els fills som, d'ordinari, molt interessats, per bé que aquesta conducta —ja ho hem fet observar—, sembla que no importa gaire a les mares, perquè tenen prou amor en llurs cors i estimen amb el millor afecte: aquell que es dóna sense esperar correspondència.

Així s'esdevé també amb Santa Maria. Però avui, en la festa de la seva maternitat divina, ens hem d'esforçar en una observació més detinguda. Ens han de doldre, si les trobem, les nostres faltes de delicadesa amb aquesta Mare bona. Jo us demano —i em demano a mi mateix—, com l'honorem?

Tornem novament a l'experiència de cada dia, al tracte amb les nostres mares a la terra. Per damunt de tot, ¿què volen, dels fills que són carn de la seva carn i sang de la seva sang? L'ur il·lusió més gran és de tenir-los a prop. Quan els fills creixen i no és possible que continuïn al seu costat, n'esperen amb impaciència les notícies, els emociona tot el que els passa: des d'una lleugera malaltia fins als esdeveniments més importants.

Mireu: per a la nostra Mare Santa Maria mai no deixem d'ésser petits,

ja que Ella ens obre el camí cap al Regne del Cel, que serà donat als qui es fan com nens.[30] De Nostra Senyora, no ens n'hem d'apartar mai. Com l'honorarem? Tractant-la, parlant-hi, manifestant-li el nostre afecte, ponderant en el nostre cor les escenes de la seva vida a la terra, tot explicant-li les nostres lluites, els nostres èxits i els nostres fracassos.

Descobrim així —com si les recitéssim per primera vegada— el sentit de les oracions marianes que s'han resat sempre en l'Església. Què són l'*Ave Maria* i l'*Àngelus* sinó lloances enceses a la Maternitat divina? I en el sant Rosari —aquesta meravellosa devoció, que no em cansaré mai d'aconsellar a tots els cristians— passen pel nostre cap i el nostre cor els misteris de la conducta admirable de Maria, que són els mateixos misteris fonamentals de la fe.

L'any litúrgic apareix jalonat de festes en honor a Santa Maria. El fonament d'aquest culte és la Maternitat divina de Nostra Senyora, origen de la plenitud de dons de naturalesa i de gràcia amb què la Trinitat Beatíssima l'ha adornada. Demostraria una escassa formació cristiana —i molt poc amor de fill— qui temés que el culte a la Santíssima Verge pogués disminuir l'adoració que devem a Déu. La Nostra Mare, model d'humilitat, va cantar: *des d'ara em diran benaurada totes les generacions, perquè el qui és Totpoderós ha fet en mi coses grans, i és Sant el seu nom; i la seva misericòrdia s'estén de generació en generació sobre els qui el temen.*^[31]

En les festes de Nostra Senyora no escatimem les mostres d'estima; alcem més sovint el cor i demanem-li allò que necessitem, tot agraint-li la seva sol·licitud maternal i constant, i encomanant-li les persones que

estimem. Però si pretenem comportar-nos com a fills, cada dia serà una ocasió propícia d'amor a Maria, com cada dia ho és per als qui s'estimen de veritat.

Potser ara algú de vosaltres pot pensar que la jornada ordinària, aquest habitual anar i venir de la nostra vida, no es presta gaire a mantenir el cor posat en una criatura tan pura com és Nostra Senyora. Jo us invitaria a pensar-hi una mica. Què busquem sempre, fins i tot sense una atenció especial, en tot el que fem? Quan ens mou l'amor de Déu i treballem amb rectitud d'intenció, cerquem allò que és bo, allò que és net, que porta pau a la consciència i felicitat a l'ànima. Que no ens manquen les errades? Sí; però justament, reconèixer aquestes errades, és descobrir amb una major claredat que el nostre final és aquest: una felicitat no passatgera, sinó

profunda, serena, humana i sobrenatural.

Hi ha una criatura que va aconseguir tota la felicitat en aquesta terra, ja que és l'obra mestra de Déu: la Nostra Mare Santíssima, Maria. Ella viu i ens protegeix; s'està al costat del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant, en cos i ànima. És la mateixa que nasqué a Palestina, que es donà al Senyor de petita, que rebé l'anunci de l'Arcàngel Gabriel, que donà a llum el nostre Salvador, que s'estigué amb Ell al seu costat al peu de la Creu.

En Ella prenen realitat tots els ideals; però no hem de concloure que la seva sublimitat i grandesa ens és presentada inaccessible i distant. És la plena de gràcia, la summa de totes les perfeccions: i és Mare. Amb el seu poder davant de Déu, ens aconseguirà el que li demanem; com a Mare, vol concedir-nos-ho. I també

com a Mare entén i es fa càrrec de les nostres febleses, encoratja, excusa, facilita el camí, té el remei sempre a punt, ni que sembli que ja res no és possible.

Quant creixerien en nosaltres les virtuts sobrenaturals, si reeixíssim a tractar de debò Maria, que és Mare Nostra! Que no ens importi de repetir-li durant el dia —amb el cor, sense necessitat de paraules— petites oracions, jaculatòries. La devoció cristiana ha aplegat molts d'aquests elogis encesos en les Lletanies que acompanyen el Sant Rosari. Però cada u és lliure d'augmentar-les, adreçant-li noves lloances, dient-li allò que —per un sant pudor que Ella entén i aprova— no gosaríem de pronunciar en veu alta.

T'aconsello —per acabar— que facis, si és que encara no ho has fet, la teva experiència particular de l'amor maternal de Maria. No n'hi ha prou

de saber que Ella és Mare,
considerar-la així, parlar-ne així. Ella
és la teva mare i tu ets el seu fill;
t'estima com si fossis el seu únic fill
d'aquest món. Tracta-la en
conseqüència: explica-li tot el que et
passa, honora-la, estima-la. Ningú no
ho farà per tu, tan bé com tu, si tu
mateix no ho fas.

T'asseguro que si emprens aquest
camí, hi trobaràs de seguida tot
l'amor de Crist: i et trobaràs ficat en
aquesta vida inefable de Déu Pare, de
Déu Fill i de Déu Esperit Sant.
Trauràs forces per acomplir del tot la
Voluntat de Déu, t'emplenaràs de
desigs de servir tots els homes. Seràs
el cristià que de vegades somies
ésser: ple d'obres de caritat i de
justícia, alegre i fort, comprensiu
amb els altres i exigent amb tu
mateix.

Aquest, i no cap altre, és el tremp de
la nostra fe. Acudim a Santa Maria,

que Ella ens acompanyarà amb passos fermes i constants.

[1] Concili d'Efès, can. 1, Denxinger-Schön. 252 (113).

[2] St Ciril d'Alexandria, *Epistolae*, 24 (PG 77, 138).

[3] St Tomàs d'Aquino, *Summa Theologiae*, I, q. 25, a. 6.

[4] St Basili, *Commentarius in Isaiam*, 7, 201 (PG 30, 466).

[5] Eccli XXIV, 23.

[6] Eccli XXIV, 24.

[7] Cant III, 1.

[8] Cant III, 4.

[9] Lc II, 44-45.

[10] Eccli XXIV, 25.

[11] Cfr. St. Joan Damascè, *Homiliae in dormitionem B. V. Mariae*, II, 19 (PL 96, 751).

[12] St. Ambròs, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, II, 26 (PL 15, 1561).

[13] Al·leluia de la Missa de la Maternitat divina de Maria.

[14] Antífona *ad Communionem* en la Missa comuna de la B. Verge M.

[15] St. Agustí, *De Sancta Virginitate*, 6 (PL 40, 399).

[16] Lc I, 45.

[17] Lc I, 38.

[18] Lc II, 19.

[19] Ioh II, 11.

[20] Lc I, 48.

[21] Lc I, 45.

[22] Lc II, 34-35.

[23] Ioh XV, 13.

[24] Benet XV, Carta *Inter sodalicia*,
22-III-1918, AAS 10 (1919), 182.

[25] Ioh XIX, 25.

[26] Mt XXVII, 39-40.

[27] Mt XXVII, 46.

[28] Ioh XIX, 26-27.

[29] Vigília Pasqual, *Praeconium*.

[30] Cfr. Mt XIX, 14.

[31] Lc I, 48-50.